

Škola - místo milosti - ukázky z knihy:

překlad z knihy *Teaching Redemptively* od *Donovana Grahama*

Co to všechno znamená pro nás jako křesťanské učitele ve třídě? Když nás lidé vidí učit s milostí, neměli by vidět lidi, kteří „na to konečně přišli“. Měli by vidět bandu hříšníků, zlomených a padlých, ale také uzdravených, kteří nyní žijí svobodně a aktivně v naději, milosti, odpuštění a spravedlnosti v Kristu (Efezským 2:4-7).

(...) Učitel s milostí si nezakládá na systému odměn a trestů, které vedou k zacházení se studenty více jako se psy než s lidskými bytostmi. Místo toho, aby usiloval o kontrolu nad chováním a pocity, aby vypadal dobře před ostatními, snaží se nacházet hodnotu a identitu v samotném Ježíši. Atmosféra třídy takového učitele nabízí dětem svobodu, aby mohli sami dělat rozhodnutí a být za ně zodpovědní, místo toho, aby byli nuceni řídit se pravidly, aby byl pořádek. Disciplína buduje charakter a vede děti zpátky ke kříži, kde nachází svoji jistotu, ale ne pokud říkáme studentům, že jsou v pohodě, pokud se řídí pravidly, a mají problém, pokud se jimi neřídí.

(...) Vykoupit nás byla pro Boha špinavá a ošklivá práce. Svoji svobodu nepoužíváme vždycky tak, jak byla zamýšlena. Žít s námi v našich ještě-nevykoupených tělech pro Něho pořád není procházka růžovou zahradou. Měli bychom si snad myslet, že pracovat s padlými studenty bude nebo by mělo být jiné? Myslíme si snad, že „vnitřní“ problém vyřeší, když budeme spoléhat na dobrou vnější strukturu, správný způsob dělání věcí nebo správný soubor pravidel a následků? Že potom všechno půjde jako po drátku? Proč si vůbec myslíme, že nejvyšším cílem je, aby všechno šlo jako po drátku? Nejspíš proto, že používáme viditelný výkon jako měřítko, kterým poměřujeme svou vlastní hodnotu před Bohem (a druhými lidmi), a pokud se děti učí a chovají, jak mají, můžeme to považovat za svoji zásluhu a mít dobrý pocit jako Boží služebníci. Pokud je to s dětmi horší, cítíme se za to také zodpovědní a máme pocit, že musí být něco špatně s námi. Když to děláme, selháváme v nesení zodpovědnosti za naši práci – totiž vytvářet prostředí, kde můžou dělat dobrá rozhodnutí ze srdce – a místo toho si bereme jejich zodpovědnost – dělat dobrá rozhodnutí.

(...) V mnoha ohledech tahle celá kniha je o povaze křesťanské mysli, jak se uplatňuje v procesu vzdělávání. Náš zájem o smysl vzdělávání sahá daleko za bezprostřední funkci poskytnout studentům příležitost sehnat lepší práci nebo lepší život. Náš zájem o žáky sahá daleko za úsilí pomoci jim získat dobré výsledky v testech a dokázat své intelektuální schopnosti. Náš zájem o obsah vzdělávání je mnohem víc než poskytovat prostředky k porozumění světa. A učitelé by měli být víc než efektivní manažeři, jejichž třídy jsou v ukázkovém pořádku a jejichž žáci podávají dobré výsledky v zadaných úkolech. Všechny tyto pozemské úkoly a záměry by se měly odehrávat v kontextu věčného záměru, záměru daného Bohem, který ovlivňuje všechno, o co usilujeme a proč.